

Acsai Roland

A fenyőrigók fotójáról

Fenyőrigók fotója
a szemben készül el,
amíg a semmi sodra
magával nem cipel.

A szürke ég alatt mész,
a szürke föld felett,
csupáncsak néhány perc még,
aztán megérkezel.

A kislányod eléd megy,
kezében ott a plüss.
Ágból fakad az élet,
családfán ő a rügy.

Játszol vele pár percet,
és ő játszik veled,
így mind a ketten nyertek,
és nem lesz, aki vesz.

A semmi immár távol,
akár a tűnt rigók.
„Itt minden boldogság volt” –
a hangjuk messzi szól.

ACSAI ROLAND (1975) író, költő, műfordító, drámaíró. Legutóbbi kötete: *Áttelelő nap* (2023).

Az állatbolt

A zebra-pintyek újra
itt vannak már velünk,
akár két élet súlya,
amit lemérhetünk.

Ott vettem a kalitkát,
ahol egy szárnya tört
veréb ketrecben ugrált
sok évvel ezelőtt.

Tandorival bejártunk
meglátogatni őt,
ha arra vitt a lábunk,
mint régi ismerőst.

Megtudtam a boltostól,
hogy Vili volt neve,
azóta már elpusztult,
néhány évtizede.

Persze, Dezső sem él már
és nincsen madara...
Így hoztam a kalitkát
a pintyeknek haza.

Időt idővel mérni,
élettel életet –
időtlenségben fénylik
a fénymag és köles.

Mit értek

Nagyobb kalitkát kaptak
a zebrapintyeink.
A foltos és a barna,
kik itt élnek velünk.

A hangjuk halk, dudáló,
gurul a sok köles.
A szárnyuk égi zászló,
fejünk felett lebeg.

Ha éjjel összebújnak,
egymást melengetik
a testek és a tollak
egészen reggelig.

Mi meg alszunk az ágyon,
míg fel nem keltenek.
Mit értek boldogságon?
Hát éppenséggel ezt.

Újpalota, telve telő

Újpalotára kimentem a pintyért, és hazahoztam
táska-melegben a busszal, a hímet először. Az ablak
mit mutatott a szememnek, a szívnek? A városi parkot
és a lakótelepek vonulását szürke csapatban,
míg kopogott a madár a sötétben, a sárga dobozban.
Dél lehetett pedig, és alakult odakint az idő már.
Itt van azóta a pinty mivelünk, meg a párja is itt van –
óra se tudja lemérni a telve telőt idejével.